

جمال شورهچ (فیلمساز)

ابوالقاسم طالبی (فیلمساز)

محمد کاسبی (بازیگر)

رسول ملاقلی‌پور (فیلمساز)

نگاهی به فیلم «یک جای معمولی» در جست و جوی خانواده از دست رفته!

فاطمه قاسم آبادی

سال‌ها از زمانی که فروپاشی خانواده در کشورهای غربی کلید زده شد، می‌گذرد. در این سبک مدرن زندگی که در آن زنان و مردان بیشتر از اینکه به خانواده اوفتی بدهند، شغل و نفسانیت خودشان را در اولویت قرار می‌دهند، آرامش از دست رفتی بعد از چند دهه، در جامعه‌هایی که با تبلیغ این تفکرات پیش رفتند، افزایش میزان جرم و جنایت و بیماری‌ها و مشکلات روانی سر به فلک زد. اما حالا با توجه به مشکلات جانبی و بار مالی فرزندان باقی مانده از روابطی که هیچ کدام از والدین زیر بار مسئولیتش نمی‌روند، این فروپاشی خانواده باعث وارد شدن فشار بیش از حد، به دولت‌های در آستانه ورشکستگی غربی هم شده است، در نتیجه حدود یک دهه‌ای می‌شود که طبق سیاست‌های جدید، در فیلم‌ها و سریال‌ها و به طور کلی تولیدات فرهنگی غربی، مخاطبین به جای قهرمان تنها و مجرد، زنان و مردانی را می‌بینند که مسئولیت فرزندان خود را بر عهده گرفته‌اند و با عشق به فرزندان‌شان، زندگی را پیش می‌برند.

البته در این نگاه جدید، تغییر مواضع فمینیست‌های امروزی که در آن، به شدت خواستار ازدواج و بچه‌دار شدن و بهره بردن از حقوق یک زندگی قانونمند هستند هم بی‌تاثیر نبوده است و می‌شود گفت، دیگر در غرب هم، نسخه زنان فمینیستی که زیر بار ازدواج و داشتن فرزند نمی‌روند، کاملاً از مد افتاده است. فیلم «یک روز معمولی» به نویسندگی و کارگردانی «اوبرتو پارولینی» محصول سال ۲۰۲۰ کشورهای انگلستان، رومانی و ایتالیااست. این فیلم با الهام از یک داستان واقعی ساخته شده است.

داستان پدر تنها

داستان فیلم «یک جای معمولی»، در مورد زندگی یک مرد کارگر به نام «جان» است که همسرش درست شش ماه بعد از به دنیا آمدن پسرشان، او را ترک کرده و رفته است. در حال حاضر جان بعد از پنج سال و به خاطر بیماری‌اش که روز به روز پیشرفت می‌کند، می‌خواهد از بین خانواده‌های در فهرست انتظار فرزند، حضانت پسرش «مایکل» را به مطمئن‌ترین خانواده بسیار دلی در این راه کشف شده است و نمی‌داند که باید کدام خانواده را انتخاب کند...

جان در طول مدت بیماری‌اش به خاطر شرایط اقتصادی بدی که دارد، مجبور است کار کند و هیچ روزی نیست که او بتواند به طور کامل با پسرش سپری کند و از طرف دیگر هم باید در روزهای تعطیل به دیدن خانواده‌های مورد نظر خود تا بتواند از بین این خانواده‌ها یکی را انتخاب کند، اما...

بازگشت به مسئولیت پذیری

در فیلم «یک جای معمولی»، روابط جان و مایکل به عنوان یک پدر و پسر به زیبایی هر چه تمام‌تر به تصویر کشیده می‌شود.

جان یک پدر مجرد است که همسرش ترکش کرده اما او با وجود مشکلات بیماری‌اش و وضعیت مالی که دارد، تمام تلاشش را می‌کند تا پسرش را به بهترین شکلی که می‌تواند، بزرگ کند. او که به گفته خودش مانند پدرش مجبور شده است پسرش را به تنهایی به سن پنج سالگی برساند، می‌خواهد بهتر از پدرش عمل کند و فرزندش را به جای فرستادن به پرورشگاه، خودش بزرگ کند اما بیماری مانع می‌شود و نمی‌گذارد که جان به آرزویش برسد.

این مرد ۳۴ ساله، بر خلاف تصویری که از مردان و جوانان انگلیسی در این سن و سال، در سینما و تلویزیون غرب وجود دارد، صادق، شریف و مذهبی است و به شدت به پسرش اهمیت می‌دهد.

او پسرش را بزرگ‌ترین دغدغه زندگی‌اش می‌داند و محافظت از او را مهم‌ترین تصمیم زندگی‌اش عنوان می‌کند و کارگردان با ظرافت تمام، در فیلم «یک جای معمولی»، سعی دارد تا تصویری جدید از جوان انگلیسی طبقه کارگر را به مخاطبینش نشان بدهد.

بدون اغراق ولی محافظه کار

در فیلم «یک جای معمولی»، مخاطبین با دغدغه‌ها و مشکلات پدر و پسری مواجه هستند که در قلب اروپا و در انگلستان زندگی می‌کنند. یک خانواده کارگر با وضعیت مالی متوسط رو به پایین.

از همان ابتدای داستان، پدر ماجرا و مریضی اش به همراه مشکلاتش در انتخاب خانواده مناسب، به چشم مخاطبین می‌آید و هر چه داستان جلوتر می‌رود، مخاطبین بیشتر تر با این پدر هم ذات پنداری می‌کنند.

نگرانی‌ها و دغدغه‌های جان، کاملاً برای مخاطبین قابل درک است منتها کارگردان از مهم‌ترین دغدغه مردی مانند جان که باید در جامعه‌ای مانند انگلیس داشته باشد، بدون توجه می‌گذرد...

انگلستان رکورد بالاترین میزان آزار جنسی کودکان در بین کشورهای اروپایی را دارد. در این کشور، طبق آمارها از هر پنج کودک، یک کودک قربانی آزار می‌شود... مخصوصاً به این دلیل که بیشتر کودکانی که مورد آزار قرار می‌گیرند، معمولاً جزو فرزند خوانده‌ها هستند، جای تعجب دارد که کارگردان فیلم، به هیچ وجه وارد چنین مسئله مهمی نمی‌شود و مانند یک جامعه بسیار پاک، تنها مشکل این پدر را انتخاب بین خانواده‌های به ظاهر متمول و تحصیل کرده نشان می‌دهد.

البته اینکه در نهایت جان، ترجیح می‌دهد فرزندش را به جای یک زن و مرد، به زنی مجرد با وضعیت مالی و رفاهی متوسط بسیار که احساس می‌کند فرزندش را بسیار دوست دارد هم قابل تامل است. مخصوصاً که این زن، بر خلاف دیگر خانواده‌ها که به دنبال فرزندی بودند که پازل خوشبختی شان را کامل کند، نشان داد که دوست دارد باعث خوشبختی یک بچه بی‌پناه باشد و قرار نیست مردی در زندگی‌اش باشد... فیلم «یک جای معمولی» نشان می‌دهد که در جامعه‌ای که در آن خانواده از هم فرو پاشیده، شاید نسخه‌های معجزه‌گر وجود نداشته باشد و همچنان زنان و پدران باشند که مجبور باشند تنها بار زندگی و فرزندان‌شان را به دوش بکشند اما عشق به فرزند، حتی برای چنین جامعه‌ای هم می‌تواند مانند یک داروی تسکین‌بخش عمل کند و از دردهای انسانی‌اش، تا حدودی کم کند.

خانوادگی و مورد پسند

فیلم «یک جای معمولی»، با موضوع کاملاً خانوادگی و بدون هیچ زرق و برق خاصی توانست، بخش کوچکی از زندگی کارگری و مشکلات پدران مجرد را در اروپا به تصویر بکشد. این فیلم که با بودجه‌ای اندک و توسط سه کشور ایتالیا، انگلستان و رومانی ساخته شد، گویی قرار بود نگاه اروپا را در مورد مشکلاتی که با آن، در حوزه خانواده دست و پنجه نرم می‌کنند را به تصویر بکشد و «یک جای معمولی»، در حد یک فیلم بدون سر و صدا که ادعایی هم نداشت، خوب عمل کرد.

این فیلم در سایت‌های مخصوص رای مخاطبین، نمرات قابل قبولی را از بینندگانش کسب کرد و نسبت به فیلم‌های هم رده خودش، که تبلیغات بیشتری داشتند، توانست نظر مثبت منتقدین را هم جلب کند و در کل می‌توان گفت، داستان این پدر فداکار، مورد پسند خاص و عام قرار گرفت.

یکی از شاخص‌های هویتی سینمای پس از انقلاب اسلامی در ایران، تعهد به پاک‌ی ارزش‌های اجتماعی و اسلامی است. شاید بتوان نمود عینی این شاخص را در سخنرانی ۱۲ بهمن امام‌خمینی(ره) در بهشت زهرا(س) دانست که فرمودند ما با سینما مخالف نیستیم، بلکه با فحشا مخالفیم.

با این حال، مرز میان ابتذال و پاک‌ی، رعایت قانون و قانون‌شکنی و اهانت و انتقاد طی ۴۰ سال گذشته همواره نامتعین بوده است. به عنوان مثال، اکثریت فیلم‌هایی که در سینمای کشورمان ساخته می‌شود، حجاب اسلامی را به طور کامل رعایت نمی‌کنند. تا آنجا که بیشتر فیلم‌های سینمای ایرانی، به خاطر عدم رعایت پوشش و حجاب، امکان نمایش از تلویزیون را ندارند.

این مسئله درباره موضوع‌های دیگری چون ارتباط نامتعارف و تماس بدنی زن و مرد، استعمال دخانیات و حتی مصرف و تزریق مواد مخدر نیز

فیلم یا سریال را در ایران دیده باشد، نسبت به حساسیت‌های اخلاقی و فرهنگی در این کشور آگاه می‌شود، حال جای سؤال است که چگونه برخی از تهیه‌کنندگان و کارگردانان، نسبت به این گونه مسائل دچار غفلت می‌شوند؟

مطابق آئین‌نامه عمل می‌کنیم

سعید مستغابی، منتقد و عضو شورای‌های پروانه نمایش و پروانه ساخت آثار سینمایی وزارت ارشاد اخیراً گفت: در شورای صدور پروانه نمایش آیین‌نامه‌ای در برابر ما قرار داده‌اند که ۱۴ بند دارد. این آیین‌نامه در مردادماه ۸۲ و در دولت هشتم برای آخرین بار بازتدوین و تصویب شده است. ما بر اساس همین ۱۴ بند قانونی که مرتبط با محتوا و ساختار آثار است، فیلم‌ها را مورد بررسی قرار می‌دهیم. بنده در جریان این ۳۰ فیلمی که شما می‌گویید نیستیم و اطلاعاتی از وجود این فهرست ندارم.

تلاش‌های پیدا و پنهان برای کاهش ممیزی در سینما

میثم دعاگو

صادق است. به طوری که در بسیاری از فیلم‌های سال‌های اخیر، خیلی از حدود رعایت نمی‌شود. بدون شک اراده‌های فرارانی از سوی برخی جریان‌ها و افراد در بدنه سینمای ایران وجود دارد که حتی سعی دارند تا حداقل نظارت و رعایت را هم از بین ببرند.

به همین دلیل هم طی ماه‌های اخیر و به ویژه با روی کار آمدن دولت جدید که یکی از اهدافش، احیای فضای سالم در عرصه فرهنگ و هنر می‌یابد باشد، تلاش‌های پیدا و پنهان برای مقابله با این هدف چشمگیر است. شنیده شده است که تعدادی از فیلم‌های سینمایی در شرایط ونگاری فرهنگی از دولت قبل مجوز نمایش گرفته‌اند در حالی که دارای محتوای ضداخلاقی سنگینی هستند. بدون تردید، سازمان سینمایی نباید نسبت به این مسئله ممالشات کند. خطوط قرمز و مقررات تصریح شده در قانون و مصالح فرهنگ کشور کاملاً مشخص است؛ بدون تردید هر تهیه‌کننده و فیلمساز که مدت کوتاهی هم در ایران زندگی کرده باشد و چند

وی در بخشی از گفت‌وگو با مهر اظهار داشت: الان کاری نداریم-که دولت قبل بر چه اساسی اقدام کرده، آیین‌نامه فعلی شورای نمایش از سال ۸۲ هیچ تغییری نکرده و همین ۱۴ بند بوده است اما باید توجه داشته باشید حتی در فرآیند عملکرد هیئت انتخاب یک جشنواره ممکن است اعضای این هیئت فیلمی را انتخاب نکنند اما دبیر جشنواره با استفاده از اختیارات خود آن فیلم را انتخاب کند. در مورد شورای پروانه نمایش هم ممکن است شخص وزیر جدید به نظرش برسد که فیلم‌های تأیید شده در شورای قبلی معیارهای مدنظر را ندارد. این اختیار وزیر جدید است، اما ما به‌عنوان اعضای شورای پروانه نمایش فیلم‌هایی را که ارائه می‌شود، براساس آیین‌نامه‌ای که مصوب هیئت وزیران در سال ۸۲ است، بررسی و طبق همان آیین‌نامه رفتار می‌کنیم.

انتقاد از نگاه ابزاری به زن در سینما
جهانگیر الماسی، بازیگر پیشکسوت سینما و تلویزیون گفت: امروز بر همه یقین شده که بهترین روش برای مدیریت انسانی در جوامع، اخلاق است. جهان» به عنوان فوق‌تخصص بیماری‌های عفونی و ربوی در این مجموعه ظاهر شده است پزشک متخصصی است که سال‌ها از این حرفه دور و در مزرعه‌ای به کار و زندگی مشغول بوده که با توجه به شیوع بیماری کرونا در کشور توسط یکی از دوستان نزدیک‌اش «فرمانده ابراهیم» که محسن قصابیان» بازیگر کاراکتر آن هست و در این سریال انسانی جهادگر و از نیروهای جبهه و جنگ هست به مبارزهای داده‌اند که دشمنم رو در روی آنها ناشناخته است و در این مسیر بالاترین فداکاری

مجموعه «موج اول» کاری از خانه تولیدات جوان صداسوماسات که به تهیه‌کنندگی سعید کماتی و کارگردانی سید امیر سجاد حسینی تولید شده است. این مجموعه تلویزیونی روایتی تکان دهنده از قصه مردان و زنان ایثارگری است که مانند دوران جنگ تحمیلی پای در نبردی با یک ویروس ناشناخته جهانی گذاشته‌اند و تن به مبارزهای داده‌اند که دشمنم رو در روی آنها ناشناخته است و در این مسیر بالاترین فداکاری

نگاهی به سریال «موج اول» روایتی سیاه و سفید از مدافعان سلامت در قاب تلویزیون

در صحنه‌های بخش‌های اول این مجموعه ابتدا دکتر جهان درمقابل تقاضا و خواهش «فرمانده ابراهیم» مقاومت می‌کند اما در لحظه‌ای که یاد ایثارگری‌های رزمندگان جبهه و جنگ می‌افتد با تقاضای دوست صمیمی اش موافقت می‌کند و عازم بیمارستان صحرائی که بصورت جهادی در حاشیه یک کارخانه برپا شده بود می‌شود و بدین ترتیب ماجرای قصه سریال «موج اول» وارد یک مرحله سرنوشت‌ساز می‌شود؛ دراین مسیر و از

با چنین نگاهی بدون شک نمی‌توان به زن به چشم یک شء یا کالا نگریست. وی در واکنش به تلاش‌ها و تمنیات عده‌ای برای کاهش ممیزی و عدم رعایت اخلاق در سینما اظهار داشت: تعریف شخصیت زن بر مبنای نگرشی جنسی، تعریفی ناجوانمردانه از شخصیت انسان است. این درحالی است که از نگاه دینی و انسانی، زن دارای احترام ویژه ای است.

او اضافه کرد: یکی از تعاریف اشتباهی که در سینما و تلویزیون ما شده این است که نمایش تصویری از زنان بی‌حجاب خارجی بلااشکال است. این آیین‌نامه در مردادماه ۸۲ و در دولت هشتم تأکید رسانه‌های ما در این زمینه در دراز مدت منجر به تشویق بانوان کشور خودمان به بدحجابی است. الماسی درباره راهکار مقابله با بی‌اخلاقی در سینما گفت: لازم است که در این زمینه و به طور کلی درباره موضوعات اخلاقی، بزرگان عرصه فرهنگ، سینما، دین و اخلاق نشست‌هایی را

و فطری است بلکه نمایه‌ای الکن و ابتر از چیزهایی که سال‌هاست به خورد مخاطب داده می‌شود. حالا فرقی هم نمی‌کند که مایه‌های فمینیستی ادبیات و فرهنگ غرب منشأش باشد یا نگاه سنتی به معنای منفی و غلطش در شرق. آشخورش تجحر و واپس‌گرایی شبهه دینی و شبهه سنتی باشد یا سقوط در دره فمینیسم و آزادی مطلق جنسی و نگاه کلاماب به زن که دستاورد مهمی(!) در غرب و در برابر هواداران فرهنگ غربی است!

این منتقد ادامه داد: این در حالی است که در طول سال‌های گذشته خیلی اندک و در حد النادر کالمعوم، نمایش نسبتاً خوبی در برخی از آثار نمایشی در باب به تصویر کشیدن غیرکلیشه‌ای و قابل دفاع از جادرد داشته‌ایم.

محقق اظهار داشت: ذکر این‌سن جمله را بد نمی‌دانیم که گاهی اوقات یک صحنه یا سکانس یا بازی فرعی ممکن است در ظاهر ساده و ساده و

«همین‌طوری» به نظر برسد ولی قدری که دقت می‌کنیم معانی بعضا خطرناک و تأسف‌برانگیزی را به دنبال می‌آورد.

اجازه ندهیم

سرچشمه تولیدات هنری آلوده شود

غلامرضا محقق، کارشناس سینما و علوم دینی هم در این باره به کیهان گفت: همه نیک می‌دانیم که همیشه‌متدینین نسبت‌به حوزه سینما و تلویزیون به خصوص از منظر و موضع مباحث دینی و تقیدات آیینی و به خصوص بحث حجاب و عفاف، سؤالات و دغدغه‌هایی متنوع داشته‌اند. اینکه سینما و تلویزیون ما چه تصویری از حجاب و مهم‌تر از آن، عفاف به مخاطبانش ارائه می‌دهد و این تصویر تا چه‌اندازه ملهم از آموزه‌های دینی و تا چه‌اندازه قابل اعتنا و اعتماد است از زمره جدی‌ترین و اصلی‌ترین نکات در این خصوص است. بگذارید از اینجا شروع کنیم: تکراری‌ترین و استراتژین تصویر یک زن چادری در سینما کدام است؟ قدری به خطرات و آرشو ذهن‌تان فشار بیاورید. خوب پاسخ چیست؟ درست است! شما هم مثل من یک تصویر آشنا به ذهن‌تان خطور کرد: تصویر زن بذهکار با منتهمی که برای‌ادای توضیحات وارد دادگاه می‌شود. این زن یک مشخصه ظاهری دارد، چادرا بله درست است. البته با تأسف و تأثر! این تصویر آشنا و پررسامد زن چادری در سینمای ما از زن و چادر است!البته نمونه‌های عجیب و غریب دیگری هم هستند که نمی‌دانیم باید به دیده تردید به آنها بنگریم یا موضوع دیگری در کار است. به بررسی این نمونه‌ها در ادامه مطلب خواهیم رسید.

فرقی و هنری آلوده شود. وی ادامه داد: وقتی یک فیلم سینمایی به عنوان محصولی فرهنگی تولید و پخش می‌شود ما با اطمینان از آنکه یک چشم‌تخصصی واندیشه‌هایی دانا آنها را بررسی و ارزیابی کرده با خیال راحت به تماشاى آن می‌رویم چرا که به این اصل معتقدیم که وقتی نهادی مانند وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی به اثری مجوز می‌دهد یعنی اینکه آن اثر

برخی افراد دیگر که هم فکر «دکتر شاه میری» هستند، به‌او تأکید می‌کنند که بازنشسته شود و به استراحت و زندگی راحت بپردازد و به نوعی پایان کار خدمت او را گوشزد می‌کنند. اما این انسان فداکار (افاق حمیدی) عازم بیمارستان صحرائی می‌شود و به عنوان سرپرستار و هماهنگ‌کننده بیمارستان به انجام وظیفه مشغول می‌شود و تلاش فراوان دارد تا علی‌رغم تهدید «دکتر شاه میری» و عواملی که قصد دارند بیمارستان صحرائی را

برعهده دارد دیدنی است که سرانجام این هنرمند پیشکسوت و توانای کشورمان برآثر بیماری کرونا فوت می‌کند. سید امیر سجاد حسینی کارگردان مجموعه «موج اول» در فصل اول این مجموعه تلاش کرده است که فضای سیاه و سفید روزهای نخست شیوع این بیماری منسوح را از دریچه دوربین و روایتی ایثار گونه به بیننده افکند و همین‌طور تاکامی‌ها، افسردگی‌ها و ناملامات و سختی‌هایی که کادر درمان با آن روبه‌رو بودند را از قاب تلویزیون نشان دهد، در واقع در بخش‌های ابتدایی این مجموعه سعی می‌کند که صحنه‌های امیدوارکننده‌ای را در آن فضای تلخ و ناامیدکننده و با تصویر تلویزیونی برای ما روایت کند. در بخش‌هایی هم تصاویر نبرد مدافعان سلامت با ویروس کرونا نگران‌کننده و برای آنها خطرآفرین است و این فضا به‌قدری تکان دهنده است که مخاطب یک لحظه به همراه همه کاراکترها و آدم‌های درون این قصه متاثر می‌شود، اما کم‌کم و از لحظه‌ای که فضا مانند ایفاد دفاع مقدس جهادی و بسیجی می‌شود فضای قصه هم تلطیف می‌شود و امیدها باردیگر در دل‌ها زنده می‌شود و تلاش‌های کادر درمان و ایثارگری‌های آنها بالاخره جواب می‌دهد. در بخش‌های ششم

آخرین لحظه‌های دوران شاعلی خود دست از تلاش نرمی دارد و در سکانسی هم شاهد این موضوع هستیم که او در آستانه بازنشستگی اش هست که مصافد با شروع شیوع بیماری می‌افتد در کشورمان شده اما این سرپرستار بیمارستان حاضر نیست محل خدمت را ترک کند و با وجود اینکه از سوی رئیس بیمارستان «دکتر شامهیری» که «کوروش سلیمانی» ایفاگر نقش آن است و از مخالفان برپایی بیمارستان صحرائی است و

صفحه ۸

دوشنبه ۲۹ آذر ۱۴۰۰

۱۵ جمادی‌الاول ۱۴۴۳ - شماره ۲۲۹۱۹

جولان دکانی (فیلمساز)

شهید آوینی (فیلمساز)

مجید مجیدی (فیلمساز)

هادی محمدیان (پویانما)

فرخ‌الله سلحشور (فیلمساز)

ابراهیم حاتمی‌کیا (فیلمساز)

مهدی قلیه (بازیگر)

پروانه معصومی (بازیگر)

حسین باری (بازیگر)

نادر میرباقری (فیلمساز)

پرویز شیخ‌طای (فیلمساز)

شهریار بحرانی (فیلمساز)

رسول ملاقلی‌پور (فیلمساز)

محمد کاسبی (بازیگر)

ابوالقاسم طالبی (فیلمساز)

جمال شورهچ (فیلمساز)

باید اطمینان بخش باشد و به جامعه سلامتی را عرضه کند چرا که همه ما در قبال جامعه مسئولیت اجتماعی و اخلاقی داریم.

منتظری با تأکید بر اینکه نظارت بر تولید فرهنگی و هنری جزو مصادیق مسئولیت اجتماعی ما است تصریح کرد: ما نباید به یک مدل جامع و فراگیر نظارتی داریم تا ابتدایی در برخی آثار سینمایی وجود دارد از بین ببرد. اگر ما همواره شاهد تولید و عرضه فیلم‌هایی هستیم که ابتذال در آنها موج می‌زند به آن علت است که مدل نظارتی جامع و فراگیر و تخصصی در آن حوزه وجود ندارد. این کارشناس فرهنگی در خصوص نظارتی این مدل نظارتی با تأکید بر این پیش‌بینی پذیر باشد به نحوی که تولیدکنندگان کالای فرهنگی بداند اگر شاخصه‌های مورد نظر را رعایت نکنند نهادهای نظارتی بر اساس مسئولیت اجتماعی شان اجازه عرضه به کالای شان را نخواهند داد. تولیدکنندگان آثار سینمایی باید به دنبال سلامت فکری، روحی و جسمی مردم باشند نه آثاری که می‌تواند برای جامعه ضررهای غیرقابل جبران در بی داشته باشد. وی با بیان اینکه سازمان سینمایی نباید اجازه دهد تا با تولید آثار مبتذل جامعه دچار مسومیت فرهنگی شود تصریح کرد: مسومیت فرهنگی بسیار خطرناک است چرا که به تدریج رخنه و نفوذ آشکار می‌شود. اگر محصول فرهنگی بدون نظارت و یا با نقائص تولید می‌شود می‌تواند منجر به لوذگی گردد و این برای جامعه بسیار تلخ و ناگوار است. این عضو کمیسیون فرهنگی مجلس شورای اسلامی متذکر شد: باید یک نظام و سامانه نظارتی در سینما تعریف شود. گاهی مدل‌هایی داریم اما خوب اجرا نمی‌شوند. سامانه نظارتی زمانی خوب است که بتواند از زوایای گوناگون یک اثر را بررسی کند. سامانه نظارتی باید از همان گام‌های آغازین تولید یک محصول بر آن نظارت داشته باشد و تا زمانی که نتیجه نهایی محصول به نمر می‌رسد باید نظارت خود را فراموش کند.

منتظری تأکید کرد: تهیه‌های نظارتی از زمانی که سناریو برای ساخت به سازمان سینمایی می‌رسد باید روی محتوای آن نظر بدهند و سناریو را بر اساس استانداردهای تعریف شده مورد ارزیابی قرار دهند تا زمانی که آن اثر تولید می‌شود و نوعی پیشگیری است و باعث می‌شود جامعه با این پیشگیری‌ها از بیماری دور شود. وی در پاسخ به این سؤال که با توجه به وفور تولید فیلم‌های مبتذل، ضداخلاقی، ضدارزشی، سیاه نما... طی سال‌های اخیر که بعضاً با موجی از انتقادات برحق کارشناسان و صاحب نظران سینما و حتی در برخی مواقع دستگاه‌ها، سازمان‌ها و ارگان‌هایی مانند کمیسیون فرهنگی روبه‌رو شده‌اند اگر در دولت انقلابی سیزدهم هم شاهد چنین پدیده‌ای بانیم کمیسیون فرهنگی چطور و با این معضل برخورد می‌کند اظهار داشت: همان‌طور که مستخبر هستند کمیسیون فرهنگی مجلس شورای اسلامی هم وظیفه نظارتی دارد. قطعاً اگر مراحل نظارت در وزارت ارشاد به درستی ای شود دیگر ورود و نظارت کمیسیون ضرورتی ندارد اما اگر چنین اتفاقی رخ ندهد کار دشوار می‌شود و ما به صورت طبیعی باید ورود جدی داشته باشیم و چرایی این مسئله را مورد بررسی قرار دهیم.

منتظری در پایان افزود: ما در قبال مردم مسئول هستیم و باید به آنها پاسخگو باشیم. تردید نکند!اگر خلأقانونی و نقص جدی در آثار سینمایی باشد ما فوراً ورود می‌کنیم و در مقابل آثاری که می‌توانند به جامعه آسیب برسانند هرگز بی‌تفاوت نخواهیم بود. اینجا خانه ملت است که نمایندگان مردم هستند و وظیفه ماغ این است که از حقوق مردم پاسداری کنیم.

منتظری در پایان افزود: ما در قبال مردم مسئول هستیم و باید به آنها پاسخگو باشیم. تردید نکند!اگر خلأقانونی و نقص جدی در آثار سینمایی باشد ما فوراً ورود می‌کنیم و در مقابل آثاری که می‌توانند به جامعه آسیب برسانند هرگز بی‌تفاوت نخواهیم بود. اینجا خانه ملت است که نمایندگان مردم هستند و وظیفه ماغ این است که از حقوق مردم پاسداری کنیم.

منتظری در پایان افزود: ما در قبال مردم مسئول هستیم و باید به آنها پاسخگو باشیم. تردید نکند!اگر خلأقانونی و نقص جدی در آثار سینمایی باشد ما فوراً ورود می‌کنیم و در مقابل آثاری که می‌توانند به جامعه آسیب برسانند هرگز بی‌تفاوت نخواهیم بود. اینجا خانه ملت است که نمایندگان مردم هستند و وظیفه ماغ این است که از حقوق مردم پاسداری کنیم.

منتظری در پایان افزود: ما در قبال مردم مسئول هستیم و باید به آنها پاسخگو باشیم. تردید نکند!اگر خلأقانونی و نقص جدی در آثار سینمایی باشد ما فوراً ورود می‌کنیم و در مقابل آثاری که می‌توانند به جامعه آسیب برسانند هرگز بی‌تفاوت نخواهیم بود. اینجا خانه ملت است که نمایندگان مردم هستند و وظیفه ماغ این است که از حقوق مردم پاسداری کنیم.

منتظری در پایان افزود: ما در قبال مردم مسئول هستیم و باید به آنها پاسخگو باشیم. تردید نکند!اگر خلأقانونی و نقص جدی در آثار سینمایی باشد ما فوراً ورود می‌کنیم و در مقابل آثاری که می‌توانند به جامعه آسیب برسانند هرگز بی‌تفاوت نخواهیم بود. اینجا خانه ملت است که نمایندگان مردم هستند و وظیفه ماغ این است که از حقوق مردم پاسداری کنیم.

منتظری در پایان افزود: ما در قبال مردم مسئول هستیم و باید به آنها پاسخگو باشیم. تردید نکند!اگر خلأقانونی و نقص جدی در آثار سینمایی باشد ما فوراً ورود می‌کنیم و در مقابل آثاری که می‌توانند به جامعه آسیب برسانند هرگز بی‌تفاوت نخواهیم بود. اینجا خانه ملت است که نمایندگان مردم هستند و وظیفه ماغ این است که از حقوق مردم پاسداری کنیم.

منتظری در پایان افزود: ما در قبال مردم مسئول هستیم و باید به آنها پاسخگو باشیم. تردید نکند!اگر خلأقانونی و نقص جدی در آثار سینمایی باشد ما فوراً ورود می‌کنیم و در مقابل آثاری که می‌توانند به جامعه آسیب برسانند هرگز بی‌تفاوت نخواهیم بود. اینجا خانه ملت است که نمایندگان مردم هستند و وظیفه ماغ این است که از حقوق مردم پاسداری کنیم.

منتظری در پایان افزود: ما در قبال مردم مسئول هستیم و باید به آنها پاسخگو باشیم. تردید نکند!اگر خلأقانونی و نقص جدی در آثار سینمایی باشد ما فوراً ورود می‌کنیم و در مقابل آثاری که می‌توانند به جامعه آسیب برسانند هرگز بی‌تفاوت نخواهیم بود. اینجا خانه ملت است که نمایندگان مردم هستند و وظیفه ماغ این است که از حقوق مردم پاسداری کنیم.

منتظری در پایان افزود: ما در قبال مردم مسئول هستیم و باید به آنها پاسخگو باشیم. تردید نکند!اگر خلأقانونی و نقص جدی در آثار سینمایی باشد ما فوراً ورود می‌کنیم و در مقابل آثاری که می‌توانند به جامعه آسیب برسانند هرگز بی‌تفاوت نخواهیم بود. اینجا خانه ملت است که نمایندگان مردم هستند و وظیفه ماغ این است که از حقوق مردم پاسداری کنیم.